

Denne Tanke var sikkert den fremherskende blandt de Kvinder, som den 24de Marts Kl. 3 om Eftermiddagen samledes i „the Red Parlour“ (den røde Dagligstue) i det statelige Hotel „Riggs House“ i Washington til det forberedende Møde af Afsendinge til den mellemrigske Kvindekongres. Man saa her i denne Samling af stille, næsten højtidelig ventende Kvinder det bedste og dygtigste, som Amerikas Kvindeverden har at opvise. Den Skjærv, Evropa havde givet, var saa lille, at den forsvandt i Mængden; thi baade Rejseomkostninger og den stormfulde Marts Maaned var Skyld i, at kun 7 evropæiske Afsendinge havde meldt sig. At det upaaaagtede, ukjendte Skandinavien og Finland havde 3 Udsendinge foruden Danmark, hvis Afsending, som man véd, ved Sygdom var forhindret i at være nærværende, vakte ikke ringe Forundring. Lapper, Finner, Nordmænd og Svenske løbe sammen til ét Virvar i amerikanske Hjørner. Man forestiller sig, at de leve i et stadigt Vintermørke, klædte i Huder, og at de kun have Interesse for Rensdyr og Fisketran. Da de norske og finske Damer rejste sig ved Opraabet af de uden- og indenlandske Afsendinge, bølgede derfor de forsamlede Hoveder af Nysgjerrighed, maaske ogsaa af en mistænksom Venten paa at faa at vide, hvorledes vi vilde kunne udtrykke os paa Engelsk, og hvorvidt vi var klædte i Skind eller ikke. Det højtidelige ved denne Lejlighed forjog dog alle mindre vigtige Indtryk; vi yngre saa os om med spændt Interesse. Størst Opmærksomhed tiltrak sig Formanden i den indenrigske Stemmeretsforening, der havde sammenkaldt Kongressen, Mrs. Elisabeth Cady Stanton, en nydelig gammel Frue med snehvidt Haar, ordnet i pyntelige Krøller paa begge Sider af det mærkelige Ansigt. Hun saa ud som et Maleri fra det 18de Aarhundrede, Viceformanden, Miss Susan B. Anthony, den af alle unge Piger elskede og beundrede „Aunt Susan“ (Tante Susan), ledede Mødet. Ved Siden af hende sad Sekretæren, Miss Rachel Foster. De to ere uadskillelige, og det var kjönt at se Formandens sølvhvide Hoved tæt op til Sekretærens blomstrende Ansigt. Denne mærkværdige unge Kvinde, kun 29 Aar, leder med Mildhed og dog Fasthed den største Del af Arbejdet i den over alle de forenede Stater udstrakte Forening. Hun er rig og uafhængig og giver med sjælden Opofrelse hele sin Tid til Arbejdet for Kvindesagen. Hun har en tiltalende, ungdommelig Skikkelse, milde Øjne, blomstrende Hudfarve og en munter Latter. Det er et smukt Syn at se hende efter endt Arbejde fare om og lege med en 2-aarig Adoptivdatter, der er Gjenstand for hendes kjærlige Omsorg.

Blandt de tilstedeværende saas ogsaa den berømte Miss Frances Willard, Totalafholdssagens Apostel, der kun behøver at vise sit fine, ædle Ansigt paa en Talerstol for at vække en Storm af Begejstring, Mrs. Lucy Stone, Redaktrice af „The Womans Journal“ og en af Pionerne,*) som i sin simple puritanske Dragt ligner en gammeldags Præstekone fra Landet, Miss Julia Ward Howe, den bekjendte Forfatterinde, en af Kvindesagens tidligste og mest agtede Arbejdere, samt en hel Række af yngre og ældre Forkæmpere for Kvindens Stemmeret, Missions-, Undervisnings-, Atholds-, Sædeligheds-, Velgjørenheds- og Sygepleje-Foreninger. Mellem de yngre

*) Forkæmperne.